Tvůj

Přál bych si vodu
ke kořenům.
Zanechat soudů
pokojný dům.

Přál bych si klídek
společnost víl.
Zanechat hádek
a v srdci mír.

Přál bych si smysl
pro život svůj.
Očistit mysl
navždy být Tvůj.
...

Úřední hodiny kanceláře:
čtvrtek a pátek 9:00–11:00, 13:00–16:00

Kněžské hodiny:
úterý 15:00–17:00

Jsme tu pro Boha a pro Vás. Nebojte se nás navštívit.
(zkusit to můžete kdykoliv)

Římskokatolická farnost děkanství Polička
náměstí Bohuslava Martinů 1, 572 01 Polička
www.farnostpolicka.cz farar@farnostpolicka.cz
vymetalova@farnostpolicka.cz, klimesova@farnostpolicka.cz
Kancelář: +420 461 725 172 Kněz: +420 608 719 872
IČO: 49324675 č. ú.: 1282832319/0800

Farní posel vychází pro vnitřní potřebu farnosti Polička 11x v roce.
Náklady na výtisk jsou asi 5 Kč.
Další číslo vyjde 4. října 2020, uzávěrka je 27. září 2020.
Příspěvky zasílejte na: posel@farnostpolicka.cz
Fotografie v tomto čísle: archiv charity Polička, archiv Mirka Andrleho, Jiří Coufal, mládežníci z chaloupek a tak …
Korektury: Veronika Ptáčková
Za obsah odpovídá: P. Tomáš Enderle

Římskokatolická farnost děkanství Polička

FARNÍ POSEL

ZÁŘÍ 2020

Farní chaloupka

PÁR ZPRÁV,

které by Vám neměly uniknout

21. července… se sešla malá skupinka farníků v kostele sv. Jiří v Pomezí, aby projednali se zaměstnancem firmy PRINS možnost odvlhčení stěn kostela. Cena projektu na tuto akci byla stanovena na téměř 23 000 Kč. Na nejbližší ekonomické radě budeme jednat o tom, zda je možné odstartovat tuto akci, stejně náročnou a nákladnou jako potřebnou.

20. srpna… pan Bartošek při opravě střechy kostela sv. Michaela v rámci pucování okapů vytrhl stromeček, který se nám v okapu uvelebil. Chudák stromeček.

27. srpna… státními závěrečnými zkouškami úspěšně ukončila svá bakalářská teologická studia naše pastorační asistentka a katechetka paní Eva Vymětalová, a stala se tak plně kvalifikovanou učitelkou náboženství. Gratulujeme.

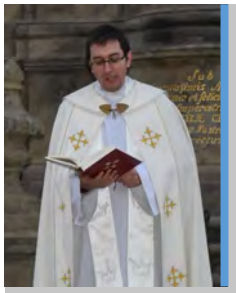

Slovo kněze na úvod

Vážení farníci a čtenáři Farního posla,

s jakousi zahořklou podrážděností jsem na gymnáziu každý první školní den očekával Tiškova slova: „Něco krásného končí, něco krásného začíná.“ Nevadilo mi na nich to, že nebyla pravdivá, naopak, vadilo mi právě to, že pravdivá byla. Jistěže i v námaze školního roku, upevňování přátelství a rozšiřování obzorů byla také *nějaká* krása, ale nebyla to ta krása, po které jsem toužil, ta krása, kterou jsem musel nechat na prázdninách.

Podobný pocit by mohl leckdo mít ze změn u nás na Charitě. Minulý rok odstoupila z vedení poličské Charity Markéta a letos i Štěpánka, takže se nám na správním středisku formuje nový tým. A nemají to jednoduché, musí zaplnit pořádně velké boty.

Věřím, že pro nové vedení, klienty a přátele Charity něco krásného skončilo a něco jinak krásného začalo.

P. Tomáš Enderle
AMDG,
Umučení sv. Jana Křtitele, L. P. 2020

Poděkování pastorační radě

a její budoucnost

V červnu tohoto roku měl skončit úděl, který byl na členy pastorační rady uvalen jejich zvolením či jmenováním před třemi roky. Tento orgán mi byl velkou pomocí v tom, abych se za uplynulé tři roky zorientoval v tom, jak se věci ve farnosti dělávaly. Každému členovi pastorační rady děkuji za jeho práci, čas a podněty. Mám za to, že jsme udělali kus práce a že na schůzích byla dobrá atmosféra.

Proto možná některé členy pastorační rady mohlo řádně překvapit, když jsem jim před prázdninami oznámil své rozhodnutí, že nové volby prozatím vyhlašovat nebudu.

Mým hlavním důvodem pro toto prozatímní rozhodnutí je touha po tom, aby naše setkávání měla smysl. Na fakultě nás nikdo neučil, co vlastně farní rada má a může dělat, a na mých předchozích působištích mi nepřišlo, že by takové schůze byly efektivním využitím času všech zúčastněných. V lepším případě je to jakási farářova pracovní skupina, standardně je to schůze pro schůzi a v nejhorším případě to může být místo k rozdmýchávání konfliktů.

Jinými slovy, mám za to, že se mi nedařilo pastorační radu vést tak, abych dokázal využít její potenciál. A k tomu, abych to dovedl, bych potřeboval vědět přesněji, k čemu vlastně má a může sloužit. To jsem se rozhodl zjistit prostým pokusem, že se rok rada nesejde, abych lépe vypozoroval, co vlastně mně a farnosti chybí a co bez pastorační rady nezvládáme tak dobře jako s ní.

Členové pastorační rady mají zvláštní povinnost poskytovat knězi zpětnou vazbu, když vidí, že je třeba něco zlepšit. Upřímně Vás žádám o to, abyste si tuto povinnost vzali za svou všichni Vy, kteří čtete tento článek a patříte do farnosti. Lze mi napsat mail či anonym, ale ideální způsob je osobně říci, co se mi líbí a co zase ne (třeba na procházce). V tom rozhodně musíme v katolické církvi růst.

Zvláštní místo pro podněty bych rád vytvořil na evangelizačních setkáních, která se budou konat jednou za měsíc na faře a kterých se bude moci účastnit každý farník, aby se spolu s ostatními zamýšlel nad tím, jak přiblížit sebe, farnost i naše městečko Hospodinu.

Příští rok v červnu bych se rád ještě jednou setkal se stávající farní radou a vyhodnotil ten můj malý roční experiment, ze kterého nemusí mnoho povstat, ale pokud by Pán dal své požehnání, tak bychom možná mohli najít způsob, jak některé věci dělat lépe.

Děkuji za pochopení a modlitby,

Tomáš Enderle

Vzpomínka

Před 210 lety se 10. září 1810 v domě pod kostelem sv. Jakuba č. 37 v Riegrově ulici v Poličce narodil **Josef Václav Justin Michl,** kněz a český buditel, u lidu zvaný Drašar. Jeho pohnutý život popisuje česká spisovatelka Teréza Nováková ve stejnojmenném románu Drašar. Jeho životní pouť skončila 13. března 1862 v Březinách, kde je také na místním hřbitově pochován.

Před 200 lety, 14. září 1820, se v Nebřezinách u Plas narodil **Václav Levý**, český sochař, zakladatel „moderního“ českého sochařství a učitel sochaře Josefa Myslbeka. V jeho díle se snoubí raně romantické a vlastenecky orientované skalní plastiky (Klácelka, Blaník) s monumentálními a poetickými plastikami (Adam a Eva), které překračují dobový akademismus a kladou později rozvíjené základy českého národního sochařství. V Poličce je velice známý svou sochou sv. Jakuba v místním děkanském kostele a dalšími drobnými sochařskými díly. Zemřel v Praze před sto padesáti lety, 30. dubna 1870, a je pochován na pražském Vyšehradě, kde jeho hrob zdobí kopie poličské sochy sv. Jakuba.

Připravil Mirek Andrle

Jaké jsme měli charitní léto? No přece plné pohybu…

Kukátko do Charity

I v letním období bylo naše pracoviště místem, kde jsme prožili spoustu času a věnovali se všemu a všem potřebným. Jsme ale také „jen lidé“, a tak jsme svá pracoviště také na pár dní opouštěli za účelem dovolené, abychom si odpočinuli, pracovně vydechli, načerpali sluníčko, energii a sílu do další práce. Letní období je právě z důvodu střídání dovolených mnohdy náročnější než to běžné, celoroční. Všechna charitní střediska však zachovávala pro klienty penzum služeb a aktivit v podstatě v plném rozsahu a snažili jsme se být, jak se říká, vždy připravení a vždy nablízku, kde je třeba.

A tak se provoz například služby Šance pro rodinu, věnující se rodinám v obtížné životní situaci, o prázdninách příliš nelišil od běžného roku. Také služby Osobní asistence a Charitní pečovatelská služba zajišťovaly péči o své klienty v plné výši. Přestože si osobní asistentky a pečovatelky vybíraly dovolené, na pomoc přišly tři studentky – brigádnice a služba byla poskytována v kvalitě a rozsahu, na které jsou naši klienti zvyklí. Rozhodně letně nezahálel ani Denní stacionář a AC dílny. Kromě stávajících klientů přibývali i ti „prázdninoví“, kteří do DS chodí jen v době prázdnin speciálních základních nebo praktických škol. AC dílny se kromě letních volnějších aktivit pilně věnovaly výrobě svíček, mýdel a dalších užitečných krásností, aby uspokojily zakázky, které v brzké době očekávají. Čilý ruch byl také v Půjčovně zdravotních pomůcek, kde kolegyně zaznamenávají stále větší poptávku. Plné ruce práce měli ve své velice potřebné službě také všichni ve středisku Charitní ošetřovatelské služby. Nutno podotknout, že sestřičky měly stále na svých cestách za pacienty osvědčené parťáky – neutuchající radost, úsměv a velké nasazení. Rovněž Domácí hospic sv. Michaela je neustále svojí pomocí a službou nablízku tam, kde je třeba. Časem krásným, ale i náročným na organizaci a logistiku práce bylo prázdninové období i v Občanské poradně. Ale pokud se našla skulina času, pak prostor pro krátkou relaxaci skýtala charitní zahrada, kde bylo třeba očesat úrodu dozrávajícího rybízu. VŠE JE TOTIŽ DOBRÉ ZACHOVAT V HARMONII, což platí i pro PRÁCI A ODPOČINEK. Ve službě Otevřených dveří provoz běžel jako po drátkách stejně jako jindy a už se dohlíželo i za horizont letního času a začaly probíhat přípravy na účast v osvětové kampani Týdny pro duševní zdraví, která nás čeká na podzim (Turnaj v pétanque, Dušekvízování, Dušepárty)…

A co je další velmi příjemnou zprávou charitního léta? Dostali jsme dárek…, tedy vlastně Dar s velkým D. Pokud bychom měli mluvit slovy hádanky, znělo by to asi takto: Dar k nám přijel po silnici, je modrý, má čtyři kola, pět dveří a na bocích velké bílé srdce s nápisem ŠKODA AUTO POMÁHÁ. Už jste ho zahlédli brázdit okolí Poličky? Pak jste tedy už hádanku rozluštili. Naše Charita dostala nový vůz, který nám byl, jako jeden ze 100 vozů, darován společností Škoda Auto, a. s., v rámci grantového programu MOBILITA na podporu organizacím, které zajišťují zdravotní a sociální služby především terénním způsobem. Vůz září novotou a v nás vzbuzuje vděčnost, radost, respekt i očekávání a tak trochu i závazek „popasovat se“ s výzvami nových technologií. Sestřičky se vozu, který jsme si pojmenovali Velrybka, ujaly s odhodláním sobě vlastním a mají tak možnost za pacienty vyjíždět zase o něco spolehlivěji a bezpečněji, což ocení jistě hlavně v zimních měsících. Velrybku nám na charitní zahradě požehnal P. Tomáš Enderle, a tak věříme, že naplníme profesně i lidsky ukotvené přání Škody Auto a také přání naše – jezdit bezpečně a s úsměvem, po správných cestách, které mají dobrý smysl i cíl. Děkujeme.

Věříme, že spolu s námi sledujete také postupující rekonstrukci Charitního domu IV. na nároží Vrchlického a Riegrovy ulice, kde probíhají vnitřní i venkovní práce. Uvnitř jsou již hotové instalace a prostory horních pater jsou připravené k omítání. Zvenku se nám dům pěkně vybarvil a je už opatřen i nápisem… krok po kroku se zdárně posunujeme k cíli a z každého hotového kousku máme nesmírnou radost.

V neposlední řadě jsme se od počátku prázdnin v OCHP také trošku personálně proměnili. Léto pro nás tedy bylo i časem sžívání se s novými kolegy, časem přijímání nových podnětů a výzev. V tom nám bude nápomocna i duchovní obnova, kterou připravujeme pro charitní zaměstnance na jeden z pěkných zářijových dnů. Aktivně žijeme i přípravami všeho dalšího, co nás čeká, až se za letními prázdninami definitivně zavřou vrátka. Všem kolegům patří po právu za jejich práci VELKÝ DÍK s přáním klidných pracovních i odpočinkových dnů.

Milí čtenáři Farního posla, vše, co by Vás jen mohlo zajímat o práci Oblastní charity Polička, najdete na našich www.policka.charita.cz. JSME TU PRO VÁS A DĚKUJEME, ŽE JSTE S NÁMI.

Marcela Vraspírová
Správní středisko OCHP

Charita zve…

Dvojitá nabídka

Jste soutěživí a chcete se dozvědět něco nového? Zajímají Vás taje lidské duše a také poličský region? Potom je **DUŠEKVÍZOVÁNÍ** akcí právě pro VÁS! Dušekvízování se uskuteční 1. října 2020 v Divadelním klubu v Poličce od 18 do 20 hodin. Nenechte si tedy ujít zajímavý říjnový večer, spojte příjemné s užitečným, vezměte své blízké a přijďte si poměřit vědomosti při hospodském kvízu nejen o duševním zdraví! Zápisné pro 1 tým (4 hráči) činí 50 Kč, přihlášení týmů je třeba provést na e-mailu: stepan.moravcik@pol.hk.caritas.cz nebo tel. 731 598 816 nejpozději do 29. 9. 2020.
Akci pořádá charitní středisko Otevřené dveře v rámci osvětové kampaně Týdny pro duševní zdraví.
S PŘIHLÁŠENÍM A ÚČASTÍ NEVÁHEJTE – TĚŠÍME SE NA VÁS :)

Čas zážitků nekončí letními prázdninami
… a tak se s námi můžete těšit na akci, která Vás jistě potěší, a pokud nás přijdete podpořit, uděláte navíc mnoho dobrého také pro svoje duševní zdraví.
Již IV. ročník TURNAJE V PÉTANQUE na podporu duševního zdraví, který putuje Pardubickým krajem a městy s dostupnými službami pro lidi s duševním onemocněním, letos míří do Poličky. Uskuteční se 10. září v parku U Hradeb od 14 do 18 hodin. Týmy zastupují pracovníci sociálních a zdravotních služeb, lidé se zkušeností s duševním onemocněním, zástupci měst, samospráv, dobrovolníci aj.
Cílem sportovního klání je dobře se pobavit, prožít společně příjemné chvíle a posílit vzájemný partnerský vztah.
A proto – PŘIPOJTE SE K NÁM – svojí účastí posílíte fandící publikum, podpoříte všechny hráče, uděláte radost sobě i druhým. V neposlední řadě uděláte mnoho dobrého pro svoje duševní zdraví. Vaše přízeň a divácká účast nás velice potěší. Jste srdečně zváni a vítáni.
Turnaj v pétanque pořádá charitní středisko Otevřené dveře, akce se koná pod záštitou radního Pardubického kraje Pavla Šotoly.

Marcela Vraspírová
Správní středisko OCHP

Kaplička sv. Kříže u Jelínka

Svátek Povýšení svatého Kříže má svůj původ v Jeruzalémě, kde se už v 5. století 14. září vystavovaly k veřejné úctě věřících zbytky dřeva z Kristova kříže. Svátek pak začal křesťanský Východ slavit v tento den; v 7. století se jeho slavení rozšířilo i na Západ. Později se zároveň vzpomínalo také na znovuzískání svatého Kříže z Persie, kam byly jeho ostatky odneseny jako válečná kořist. Císař Heraklius je v roce 628 přinesl zpět do Říma. Svatému Kříži je zasvěcena i malá kaplička u Jelínka, o níž je následující vyprávění.

Při cestě z Poličky na Jelínek procházíme kolem křížové cesty, kterou vytvořila paní Marie Klimešová k 750. výročí založení města Poličky. Tento cyklus čtrnácti zastavení posvětil 21. června 2015 P. Miloslav Brhel, tehdejší duchovní správce poličské farnosti. Na konci této křížové cesty, na druhé straně silnice stojí malá kaplička, kde se jelínští občané scházívali na různých bohoslužbách, zejména na májových pobožnostech, a kterou si také před několika lety znovu opravili. V roce 2007 do ní věnovala paní Marie Klimešová jí vytvořený keramický oltářní obraz, který znázorňuje zasvěcení kapličky: prázdný svatý Kříž a pod ním Pieta. V tomto roce 16. září také kapličku po opravě znovu vysvětil P. Rudolf Zahálka, děkan v Poličce.

Pan Josef Procházka o kapličce v roce 1932 napsal:

Na lesním pozemku koupeném od p. Krennera z Poličky stála kaplička, v tu dobu již se rozpadající. Kaplička byla od předu dozadu, od vrchu do spodu po celé klenbě tržena a klenutí muselo být zpodpírané. Při bouři uhodil blesk do stromu, který se skácel na kapličku a tím ji poškodil.

Když kaplička svému účelu nevyhovovala, rozhodli se postavit kapličku na tomto místě novou. Na stavbu přispěli někteří zbožní dobrodinci: jak se pamatuji Kateřina Lidmilová, paní Čermáková a jiní, dřevo na vazbu je ze zbořených domů pod kostelem sv. Jakuba (dnes park) vyžádané od města Poličky. Plán dělal p. stavitel Veselský, zedníci byli z Oldřiše Andrlíci, tesaři z Korouhve Novotný. Svěcení vykonal s průvodem z Poličky kaplan Dvořák v Poličce*. Posvětil obrazy sv. Aloise a Pannu Marii kněz Kouřil, kaplan v Poličce v roce 1889**, kdy světil kříž na Jelínku – před tímto, ten dřevěný. V roce 1912 byla pokryta cementovými taškami od Smetany, cementáře v Poličce.

Stará pověst vypravuje, že zde měli padnout ve švédských válkách dva důstojníci a na památku vdovy po padlých nechaly postavit kapličku.

Při bourání kapličky nejnižší letopočet uvnitř ve zdi v omítce byl 1717 červenou barvou natřený, dále tam byly různé letopočty po zdi napsané až do doby rozbourání. Na stěnách pod nabíleným vápnem byly obrazy na zdi malované, dosti hrubé – sv. Josef s Pánem Ježíšem (jako pachole) s Pannou Marií. Zdi byly popsány různými jmény, jedině si pamatuji jméno Jakub Kozel a Čermák z Poličky. Při kopání základů se na pevnou zem nepřišlo, zem byla již někdy přehazována. Po postavení kapličky kopal jsem ještě uvnitř v kapličce asi metr do hloubky a přicházel jsem stále na kousky břidlice, kusy cihel a na pevnou zem jsem nepřišel.

(Z kroniky obce Kamenec u Poličky – Josef Procházka 1877–1935, Jelínek č. 2)

Připravil Mirek Andrle

** P. František Dvořák, kaplan v Poličce 1891–1894.*

*** P. František Kouřil, kaplan v Poličce do r. 1884, potom farář v Rohozné (1884–1893). Zřejmě byl kříž posvěcen o něco dříve, snad 1883, než je pisatelem uvedeno.*

*Jitřenka 151/1892 – **Kaplička u Jelínka** jest letos od základu přestavěna přičiněním p. Procházky z Jelínka.*

*Jitřenka 192/1892 – **Kaplička u Jelínka** sv. Kříže, letos znovu přestavěná, byla v neděli dne 14. srpna posvěcena dp. P. Fr. Dvořákem za účastenství velmi četného procesí z Poličky.*

Vzít věci tak, jak jsou

Nedávno prožitá doba nás poučila, že není všechno tak snadné a jasné, jak by se mohlo zdát. Především si nemůžeme být zcela jisti, jaký dopad na nás budou mít naše rozhodnutí a naše jednání. Přijde chvíle, kdy nezbude nic jiného, než pokorně přiznat: udělal jsem chybu a teď musím následky té chyby přijmout. Nevztekat se, nerozčilovat, nespílat celému světu a všem okolo, ale uznat, že moje rozhodnutí nebylo správné. Není tak obtížné říci to někomu druhému, ale pokud to máme říci sami sobě, bývá to těžší.

Do celkem poklidného dne v poradně přichází postarší paní. Mírně ohnutá, s hůlčičkou a laskavým úsměvem ve tváři. „Prosím Vás, mohli byste mi poradit? Já už asi deset let splácím něco, co jsem tenkrát podepsala, a vlastně ani nevím, co to bylo. No hloupost to byla, dneska už to vím. Jenže tenkrát ten člověk mluvil tak přesvědčivě a sliboval mi podíl ve společnosti nebo v nějakém fondu. Povídal, že se stačí podepsat a on už ostatní zařídí.“

Hlavou se honí vzpomínky na divoká devadesátá léta, kdy mnozí slibovali vydělat osmdesát procent z vložených vkladů. Stačilo stát se „podílníkem“ a získat „nečekané zisky“. Jen těžko nevzpomenout na lákavé titulky „Nepropásněte možnost získat peníze v podstatě za nic“. Nebo: „Bankéři šílí, Češi se dozvěděli, jak zbohatnout bez práce.“ Jistě byste si dokázali mnohé podobné připomenout i Vy.

Může se někdo divit, že nebylo příliš těžké přesvědčit nezkušené a tehdy stále ještě porevoluční důvěrou naplněné občany, aby něčemu takovému uvěřili? Kdo v takovýchto případech měl zisk, je asi více než jasné. Uplynulo několik let a u dveří „podílníků“ zaklepal exekutor se sdělením, že byli nikoliv podílníci, ale ručitelé a přichází chvíle platit závazek, za který se svým podpisem zaručili.

Paní si ztěžka vzdechne, podívá se kolem sebe a pokračuje. „No věřil byste tomu? Taková hloupost, já ani nevím, co mě to tenkrát popadlo. Víte, mám tu exekuci už více jak deset let, a tak jsem si říkala, že by to už mohlo být třeba zaplacené. Vždyť tam posílám skoro dva tisíce měsíčně. Co myslíte?“

Jak rád bych paní řekl, že je to tak, ale nezbývá, než se jen domnívat, kolik ten původní dluh mohl být a jak za deset let narostl o úroky. Paní by chtěla vědět, jak na tom vlastně je, a proto souhlasí s návrhem napsat exekutorovi dopis se žádostí o sdělení současného stavu dluhu.

Dva týdny nato přichází znovu, ale v jejích očích se neodráží radost ze zaplaceného dluhu. „Tak mi to včera přišlo. Jdu s tím rovnou za Vámi.“ Paní vyndává dvě odpovědi exekutorského úřadu. Prvotní obava se ukázala jako oprávněná. Dluh „podíl“ ve společnosti byl takový, že splátky po celých deset let nepokryly ani úroky, natož aby se snížil dluh. Ale paní nevzdychá, nepláče. Jediné, co ji zajímá, je, jestli ty dluhy nemohou postihnout její děti. „Víte, já už jsem jim dříve všechno rozdala, už nemám nic a bydlím v penzionu. To, co mi zůstane, mi na živobytí stačí, občas si můžu zajít i do cukrárny, někdy si dám i skleničku vína a já už vlastně nic nepotřebuju. Na mně už si nikdo nic nevezme. Je mi jasné, že toho dluhu se nikdy nezbavím, ale co můžu dělat? Jediné, co bych opravdu nechtěla, aby za mě musely platit dluhy moje děti. Oni mě sice nemusí a moc se nevídáme, ale to bych jim přece nemohla udělat.“

Paní má v očích napětí i otázku, jakou dostane odpověď. Sdělení, že dědictví je možné odmítnout nebo přijmout pouze do výše pokrytí dluhu, pomáhá rozptýlit její obavy. V té chvíli se její oči rozzáří a i přes vidinu doživotního placení za jeden neuvážený podpis je znát, jak se jí ulevilo. „Tak teď už mě to trápit nebude.“ Pomalu se zvedá, opírá se o svou hůlku a míří ke dveřím poradny. Mezi dveřmi se ještě otočí a loučí se. Na tváři má úsměv. V něm se odráží klid, ale i pokorné přijetí věcí tak, jak jsou. Je to velké umění i moudrost smířit se se stavem věcí a radovat se z toho, co máme.

Stanislav Větrovský
sociální pracovník, poradce Občanské poradny

Stavba kostela sv. Jakuba v Poličce

Letos si připomínáme 155. výročí dokončení stavby našeho chrámu svatého Jakuba Většího, který byl také o svatojakubské pouti 30. července 1865 slavnostně vysvěcen. V poličské Jitřence z roku 1891, ročník 10, nacházíme v článku Michala Hájka Nové paměti král. věn. města Poličky, str. 41–44, o stavbě a slavnosti posvěcení mnohé zajímavosti.

Politické události r. 1847–48 byly příčinou, že teprve 14. července 1853 základní kamen kostela byl slavnostně pod vedením vdp. děkana Jana Filipa posvěcen a zasazen, při čemž pan katecheta Emanuel Unzeitig významnou řeč držel. Kámen ten jest v jižním pilíři, leže napříč rohem do Kamenecké ulice. Na to stavba započala.

A. Vácha vypočítal výlohy na stavbu 59 743 zl. 41,75 kr. stříbra. V hotovosti zádušní pokladnice bylo na stavbu 5 762 zl. 20,5 kr. stř. a u bývalých poddaných nedoplatků 27 000, k tomu přispěli císař Ferdinand V. a císařovna Anna Marie 2 500 zl. a přívoz v částce 13 531 zl. 15 kr. měli přifaření zaplatit neb sami vykonat. Nedostatek 11 040 zl. 6,25 kr. měl z běžících příjmů jmění uhrazen býti. Práce ruční, zednické, zámečnické, kamenické, tesařské, pokrývačské, truhlářské, kotlářské, pasířské, hrnčířské, klempířské, sklenářské a řezbářské se za 30 195 zl. pronajmuly.

V létě 1858 byly okrasné kameny do horních oken kostela z blosdorfského kamene p. Kokšem, řezbářem v Chrudimi vyhotoveny a zasazeny. Dne 11. října byl závěreční kamen klenbovní nad hlavním oltářem dp. J. Filipem posvěcen a zasazen, a tím klenba presbytoria dokončena. V kameni tom jest mistrovsky provedena hlava Spasitelova.

Roku 1861 dne 25. září o 10. hodině ranní byl kříž na sanktusní věži posvěcen a ještě téhož dne panem Václavem Klimešem zasazen. Z přípitku hodil 12 sklenic, z nichž 6 zůstalo neporušeno. Na to věž toho a nastávajícího roku mědí pokryl. Věž tu stavěli tesaři z Chrudimi.

K podzimku roku 1861 byla hlavní loď kostela sv. Jakuba sklenuta a schody až na kruchtu položeny. Z jara bylo klenutí to nahozeno, obíleno a postranní kruchty od kameníka p. Eigla z Dol. předměstí vydlážděny.

Roku 1862 bylo dne 7. srpna o 8. hod. ranní svěcení kříže a báně na hlavní věž sv. Jakuba, jež zlatil p. V. Mládek, P. J. Filipem, děkanem zdejším u veliké slávě, za účastenství c. k. úřednictva, měst. střelců, městského představenstva a množství lidu po předcházejícím kázání, načež památky čteny, podepsány, do báně vloženy a v ni vytaženy byly. Zpěvácký spolek zapěl tři slavné sbory a přispěl k oslavení toho dne. Na odpoledne byla zábava všeobecná v Lázních, zvlášť k vůli mládencům a družičkám, jichž přes 100 bylo, na upevnění dne toho v paměti. Věž stavěli poličští tesaři.

Ještě toho dne báň i kříž byly zasazeny od p. Klimše hlavním přispěním p. Ad. Navrátila. Z přípitků hodil 24 sklenic, jež se většinou roztříštily. Též hlavní věž se spojenými okolo čtyřmi vížkami mědi pobita a báně zasazeny p. Václavem Klimšem, mistrem klempířským, zdejším měšťanem, spolu politickým komisařem, za pomoci Ad. Navrátila z Poličky a Fr. Štolla z Herálce.

První malá báň k děkanství stojící byla zasazena s dovolením p. Klimše od p. Ad. Navrátila v sobotu dne 4. října 1862 o půl šesté odpoledne před poutí sv. Michala na den sv. Františka Serafínského. - Druhá báň ke Kamenecké ulici stojící též s dovolením pana Klimše od p. Navrátila 10. října o 10 ¼ hodině dopoledne s památnými listinami a penězi zasazena byla. - Třetí báň ke školám stojící od Fr. Štolla 24. října o 11 ½ hod. dopolední na svátek sv. Rafaela archanděla. - Čtvrtá báň k náměstí stojící byla zasazena od Ad. Navrátila s listinou památní 30. října o 3 ¼ hodině odpolední. - Dne 18. listopadu byla věž zhotovena. Ve 4. báni jest též sklenice, ze které připíjel Jeho Veličenstvu dne 7. srpna na špici věže p. Klimeš, a jež pádem dolů se nerozbila.

Dne 5. října 1863 odpoledne byl poslední kámen na hlavní stavbě kostela, totiž hruška na fialu vpravo u hlavních dveří Fr. Vonderkou, zdejším zedníkem, posazen. On také první kámen k základu celé stavby položil a po celý čas stavby té co polír pracoval.

Roku 1864 dne 12. března s velkou slávou dovezeny byly z nádraží svitavského oba zvony do chrámu Páně sv. Jakuba; byly zhotoveny Paulem v Hradci Králové a tamním biskupem Karlem Hanlem posvěceny. Největší zvon sv. Jakub zvaný „Jakub“ váží 38 centů (po 50 kg), druhý „Panny Marie“ váží 24 centy, zvon Medián zvaný zachoval se v roce 1845 neporušen, byly dne 15. března slavnostně zavěšeny. Dne 19. března zazněl poprvé při večerním klekání sv. Jakub z věže po 19 letech, hlásaje věřícím čest a chválu Boží. Medián byl sice též na věži, ale zavěšen byl teprve v listopadu 1886, poprvé jím bylo zvoněno 19. toho měsíce.

Roku 1865, 2. ledna přivezena byla socha sv. Jakuba z nádraží svitavského do chrámu Páně sv. Jakuba.

Hodnostáři města, sbor střelecký, při velkém účastenství obecného lidu doprovázeli z nádraží dvouspřežný vůz se sochou sv. Jakuba Velkého, umělecky v Římě zhotovenou.

Nesčetný zástup lidu s knězem v čele očekával a uvítal průvod ten na pomezí hranic městských a ubíral se tak do chrámu Páně sv. Jakuba. Dne 4. května socha na hlavní oltář postavena.

Dne 30. července konána byla veliká a významná slavnost, totiž svěcení vznešeného a důstojného chrámu Páně sv. Jakuba, jenž po 20 letech od vyhoření velikým nákladem města Poličky opět vystavěn byl.

Socha sv. Jakuba Velkého, patrona tohoto chrámu a vůbec města našeho, zhotovena jest rukou nejvýtečnějšího umělce sochařství, Václava Levého, Čecha, z bílého kararského mramoru za 8 000 zl. r. č. i s přívozem. Zároveň byla socha ta od Jeho Svatosti Pia IX. v Římě posvěcena a chrám sv. Jakuba mnohými odpustky obdařen. Taktéž ustanoveno, že každoročně celý oktáv, totiž až od 25. července až do 1. srpna, každý den o 10. hodině dopolední slavné služby Boží taktéž odpolední pobožnost slavně konána býti má.

Již dne 29. července značily množstvím slavnostních praporů s nábožnými hesly a nápisy a různými i znamenitými okrasami vyšperkované domy města našeho, že neobyčejná doba nám nastala; též hudba a průvod s lampiony nasvědčovaly, že přiblížil se svatvečer toužebně očekávaného posvěcení nového chrámu Páně.

V poledne zavítal do hradeb města Jeho Excelence, Nejdůstojnější biskup královéhradecký Karel Hanl, osloven a přivítán jsa v slavnostní bráně, vzdělané na chrudimské silnici, českou řečí, kterouž důstojný pan děkan místní P. Josef Petzold v čele valného počtu kněží držel. Na to ubíral se stařičký velekněz, provázen jsa ostrostřeleckým sborem, školní mládeží a velkým množstvím lidu do děkanského domu, kdež se ubytoval. Na večer uděláno jemu ku poctě zastaveníčko hudební a zpěvní při pochodních. Druhého dne časně ráno oznamovalo hřmění z hmoždířů slavný a pro Poličku nezapomenutelný den svěcení mateřského chrámu Páně sv. Jakuba Velkého.

Okolo sedmé hodiny ranní počal Jeho Excelence pan biskup posvátný obřad svěcení, při čemž 60 kněží přisluhovalo a okolo 20 tisíc lidí přítomno bylo. Všechny prostory byly nabity.

Seřadili se c. k. městské úřednictvo, sbor městských ostrostřelců a všichni ostatní spolkové a jednoty živnostenské našeho města se svými prapory a korouhvemi, školní mládež všech tříd s učitelstvem, a nesčíslné množství domácích i přespolních, ano i vzdálených hostů i účastníků, zvláště značný výraz úcty k našemu městu i důstojnému chrámu dosvědčovaly deputace sborů ostrostřelců z Litomyšle, Vysokého Mýta, Lanškrounu a Kutné Hory.

O 10. hodině zastavil se tento zástup na náměstí kostelním před chrámem sv. Jakuba. Významnou řeč držel P. Josef Krejčí t. č. kaplan ve Vysokém Mýtě, rodák zdejší. O půl jedné s poledne svěcení dokonáno a chrám věřícímu lidu otevřen jest k slavným službám Božím, které konal coram episcope nejdůstojnější kapitulní děkan královéhradecký P. J. N. Rais. Po uskutečněných službách Božích byla společná hostina v místnostech městské střelnice, již to se všichni znamenitější hosté a deputace okolních měst zúčastnili. O 4. hodině odpolední byly slavné „nešpory“ a po nich uspořádal místní pěvecký spolek „Kolár“ v zahradě u nemocnice koncert pěvecký a deklamatorní. Večer bylo divadelní představení domácích pánů ochotníků, po kterémž bylo velkolepé osvětlení celého města. Druhého dne po svěcení konala se památka šestisetletého založení města Poličky českým králem Přemyslem Otakarem II. Hned ráno téhož dne pojmenována jest uprostřed hudby a střelby ku poctě slavného krále Otakara II. „Kozí ulice“ ulicí „Otakarovou“, a na to se konaly opět služby Boží v chrámu sv. Jakuba, při nichž více jednot pěveckých ze sousedních měst zdařile učinkovalo.

Prvním pak hlásným na věži chrámu sv. Jakuba učiněn jest od městské rady p. Adolf Navrátil z Poličky, který památní knihu zřídil, aby každý z příchozích na věž pánů hostů svá jména zapsal. Řeč P. J. Krejčího vydal obecní úřad zdejší tiskem.

Připravil Mirek Andrle

Poznámky:

Přivezení sochy sv. Jakuba je v publikaci Polička – Kostel svatého Jakuba (Pavel Borský, David Junek, Martina Muchová – 2005) datováno dne 28. prosince 1864 a osazení 4. února 1865.

V roce 1890 byly vykoupeny a zbořeny dva domy bránící pohledu na kostel od jihu. V tomto prostoru v roce 1908 navrhl poličský rodák, sochař V. E. Šaff zhotovení terasy s ústředním sousoším Dokonáno jest a nárožními sochami sv. Václava a sv. Ludmily. Z finančních důvodů k této realizaci však nedošlo.

Uzdravit svět

Katecheze papeže Františka

Každou středu kolem poledne se Svatý otec setkává s mnoha lidmi na takzvané audienci. Při té příležitosti zpravidla pronáší nějakou katechezi. V té aktuální se zamýšlí nad současnou situací ve světě. Z této série otiskujeme katechezi první, pronesenou 5. srpna. Ostatní je možné nalézt na radiovaticana.cz

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Pandemie působí nadále hluboké rány a demaskuje naši zranitelnost. Mnoho je zesnulých, mnoho nemocných na všech kontinentech. Mnoho lidí a mnoho rodin prožívá nejistotu v důsledku sociálně-ekonomických problémů, jež postihují zejména ty nejchudší.

Proto musíme mít oči pevně upřeny na Ježíše (srov. Žid 12,2), uprostřed této pandemie hledět na Ježíše, a v této víře obsáhnout naději Božího království, které nám přináší Ježíš (srov. Mk 1,5; Mt 4,17; KKC, 2816). Království zdraví a spásy už je mezi námi (srov. Lk 10,9). Království spravedlnosti a pokoje se projevuje ve skutcích lásky, jimiž roste naděje a sílí víra (srov. 1 Kor 13,13). V křesťanské tradici jsou víra, naděje a láska mnohem víc než pocity a stanoviska. Jsou to ctnosti, které do nás vlévá milost Ducha svatého (srov. KKC, 1812–1813): dary, jež nás uzdravují a činí z nás lékaře; dary, jež nám otevírají nové horizonty i během plavby v nesnadných vodách naší doby.

Nové setkání s evangeliem víry, naděje a lásky nás vybízí přijmout kreativního a obnovného ducha. Tak budeme s to proměnit kořeny svých fyzických, duchovních a sociálních slabostí. Budeme moci v hloubi uzdravit nespravedlivé struktury a destruktivní praktiky, jež nás od sebe navzájem dělí, ohrožují lidskou rodinu a naši planetu.

Ježíšovo působení nabízí mnohé příklady uzdravení. Když vyléčí ty, kdo jsou stiženi horečkou (srov. Mk 1,29–34), malomocenstvím (srov. Mk 2,1–12); když vrací zrak (srov. Mk 8,22–26; Jan 9,1–7), řeč či sluch (srov. Mk 7,31–37), uzdravuje ve skutečnosti nejenom fyzické zlo, které je skutečným zlem, nýbrž uzdravuje celého člověka. A takto – uzdraveného – jej znovu uvádí do společenství a vysvobozuje z jeho izolace, protože jej uzdravil.

Pomysleme na krásný příběh uzdravení ochrnulého v Kafarnau (srov. Mk 2,1–12), který jsme slyšeli v úvodu. Zatímco Ježíš kázal u vchodu do domu, čtyři muži přinášeli svého ochrnulého přítele k Ježíši, a poněvadž tam bylo mnoho lidí, nemohli vejít dovnitř. Udělali tedy ve střeše otvor a spustili lehátko s ochrnulým před Něho. »Když Ježíš uviděl jejich víru, řekl ochrnulému: „Synu, odpouštějí se ti hříchy“« (v. 5). A potom jako viditelné znamení dodal: »Vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů!« (v. 11).

Podivuhodný to příklad uzdravení! Kristův čin je přímá odpověď na víru oněch lidí. Na naději, kterou do Něho vkládají, a na lásku, kterou si vzájemně prokazují. Ježíš tedy uzdravuje, nikoli však jen ochrnutí. Ježíš uzdravuje všechno, odpouští hříchy, obnovuje život ochrnulého i jeho přátel. Působí znovuzrození. Fyzické a duchovní uzdravení – všechno najednou – je plodem osobního i sociálního setkání.

Představme si, jak toto přátelství i víra všech přítomných v onom domě vzrostly díky tomuto Ježíšovu činu, uzdravujícímu setkání s Ježíšem!

A potom se ptejme: jak můžeme pomoci uzdravit náš svět dnes? Jako učedníci Pána Ježíše, který je lékařem duší i těl, jsme povoláni pokračovat „v jeho díle spásy a uzdravování“ (srov. KKC, 1421) ve fyzickém, sociálním a duchovním smyslu.

Církev, třebaže poskytuje uzdravující Kristovu milost skrze svátosti a třebaže provozuje zdravotnické služby v nejvzdálenějších koutech planety, není znalkyní prevencí či terapií pandemie. Poskytuje pomoc nemocným, ale není znalkyní. A nevydává ani specifické sociálně-politické pokyny (srov. sv. Pavel VI., Octogesima adveniens, 14. května 1971, č. 4). To je posláním politických a sociálních představitelů. Nicméně, během staletí církev ve světle evangelia vypracovala některé sociální zásady (srov. Kompendium sociální nauky církve, 160–208; česky vydalo Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2008), které představují základ, mohou nám pomoci vydat se vpřed a připravit budoucnost, kterou potřebujeme. Cituji ty hlavní, jež spolu úzce souvisejí: zásada důstojnosti lidské osoby, zásada společného dobra, zásada přednostního rozhodování ve prospěch chudých, zásada univerzálního určení statků, zásada solidarity a subsidiarity, zásada péče o náš společný dům. Všechny tyto zásady pomáhají vládnoucím představitelům společnosti při prosazování růstu a v této pandemii rovněž při uzdravení osobního a sociálního tkaniva. Všechny tyto zásady vyjadřují různými způsoby ctnosti víry, naděje a lásky.

V následujících týdnech zvu ke společnému zamyšlení nad naléhavými otázkami, které vyjevila pandemie, zejména sociálními chorobami. Učiňme tak ve světle evangelia, teologálních ctností a zásad sociální nauky církve. Prozkoumáme, jak může naše katolická sociální tradice pomoci lidské rodině uzdravit svět, který trpí vážnými chorobami. Je mojí touhou, abychom se jako následovníci Ježíše, který uzdravuje, všichni společně zamysleli a zasadili o vytvoření lepšího světa, plného naděje pro budoucí generace (Evangelii gaudium, 183).

Pravidelnosti a nepravidelnosti

Společenství ve farnosti:

První svaté přijímání:
4. schůzka – 6. 9., 16:30 (fara)
svátost smíření – 26. 9., 14:00
první svaté přijímání – 27. 9. (při mši svaté v 10:30)

Příprava na biřmování pro mladé: 12.9. a 26.9. od 19:00 na faře

Schůzky dětí farnosti: 12. 9., 26. 9. (bližší informace na farním webu)

Ministrantská schůzka: 26.9. od 9:00 na faře

Setkání seniorů: 7.10. od 16:00 na faře

Farní pouť:
19. 9. Boušín (bližší informace na nástěnkách a na webu farnosti)

Sbírky o prázdninách:

	Polička	Pomezí
5. 7.: na pojištění kostelů	13 064 Kč	2 335 Kč
12. 7.: pro farnost	13 677 Kč	2 476 Kč
19. 7.: na Charitu	14 712 Kč	2 638 Kč
26. 7.: pro farnost	16 859 Kč	3 885 Kč
2. 8.: pro farnost	6 255 Kč	
2. 8.: na kapličku v Pomezí	Balda: 28 560 Kč	
9. 8.: pro farnost	12 603 Kč	3 107 Kč
16. 8.: na Kněžský seminář	16 538 Kč	2 255 Kč
23. 8.: pro farnost	11 284 Kč	2 700 Kč
30. 8.: pro farnost	11 484 Kč	3 434 Kč

Všem dárcům ať Pán Bůh odplatí.
Mimořádné sbírky v tomto měsíci:
6. 9.: na podsedáky do kostela sv. Jakuba
20. 9.: na církevní školství

Zpovídání poprázdninově-předpouťové na faře

úterý 8. 9. 9:00–11:00 Ondřej Špinler + ET
úterý 8. 9. 15:00–17:00 Milan Romportl + ET
středa 9. 9. 9:00–11:00 Ladislav Kozubík + Josef Glogar + ET
středa 9. 9. 15:00–17:00 Stanislav Tomšíček + ET

Výuka náboženství ve farnosti

1. a 2. třída	pátek	11:45 - 12:30	Eva Vymětalová	ZŠ Masarykova (pavilon)
3. třída	středa	12:40 - 13:25	Marie Klimešová	ZŠ Masarykova (pavilon)
4. třída, 5.C a 3 domluvené děti z 5.A	čtvrtek	12:40 - 13:25	Marie Klimešová	ZŠ Masarykova (pavilon)
5.A a 5.B	pátek	12:40 - 13:25	Marie Klimešová	ZŠ Masarykova (pavilon)
1. a 2. třída	čtvrtek	13:05 - 13:50	Věra Klimešová	ZŠ Na Lukách
3. třída	středa	13:05 - 13:50	P. Tomáš Enderle	ZŠ Na Lukách
4. třída	pondělí	12:40 - 13:25	Stanislav Větrovský	ZŠ Na Lukách
5. třída a 3 domluvené děti ze 4. třídy	pátek	12:40 - 13:25	Stanislav Větrovský	ZŠ Na Lukách
6. třída a prima	pondělí	14:10 - 14:55	P. Tomáš Enderle	fara
7. třída,sekunda, 8. třída a tercie	pátek	14:10 - 14:55	P. Tomáš Enderle	fara
9. třída a kvarta	pondělí	14:10 - 14:55	Pavel Šimon	fara

„Není hanbou nic nevědět,

ale je hanbou, nechtít se ničemu učit.“

Babička o Boušíně

„A jak se to tam jmenuje, co ten kostelíček je, babičko?“ ptal se Vilím.

„To je na Boušíně. Dá-li nám Pánbůh zdraví, také se tam jednou podíváme, až tam bude pouť,“ řekla babička.

„A co se tam stalo, babičko?“ ptala se Adélka, která by byla babičku poslouchala od rána do večera.

„Zázrak se tam stal. Nevíte již, jak to jednou Vorša povídala?“

„Nevíme už nic. Povídejte vy nám to, pěkně vás prosíme,“ škemraly děti a babička nedala se dlouho prosit.

„Tedy sedněte hezky na lavici a nevyhýbejte se mi z okna, ať nepřepadnete dolů a nesrazíte vaz. Za tímto vrchem a těmi lesy jsou vesnice Turyň, Litoboř, Slatina, Mečov, Boušín; ty všechny před dávnými časy patřily jednomu rytíři, který se jmenoval Turynský a na Turyni v hradu svém bydlel. Pán ten měl paní a jedinou dcerušku, hezkou dívčičku, ale bohužel byla hluchá i němá, čeho bylo rodičům veliký žal.

Jedenkráte procházela se po hradu ta holčička, a tu si usmyslila podívat se, co dělají ti malí beránkové v boušínském dvorci a jak as vyrostli od té doby, co je neviděla. Musím vám říci, že tenkráte ještě ten kostelíček tu nebyl, ani vesnice, jen dvorec tu byl, v němž čeleď bydlela turynského pána a kde se chovala jeho stáda. Kolem dokola byl samý les a v lese mnoho divoké zvěře. Dceruška Turynská byla kolikráte ve dvorci, ale to jela vždy s otcem; myslila bláhová, že když se tam rozběhne, také hned tam bude. Šla tedy, šla, kam ji oči vedly; myslela, cesta jako cesta, byla ještě mladá, nerozumná, jako vy jste. Když ale dlouho už šla, a ještě bílý dvůr neviděla, začínalo jí být ouzko; napadlo jí teprv, co řekne otec a matka, že utekla ze zámku, dostala strach a vrátila se nazpět. Ale když je člověk ve strachu, lehko se pomate, dokonce takové dítě. Spletla si holčina cestu a nepřicházela ani domů, ani do dvorce, dostala se do hustého lesa, kde nebylo ani stopy, ani světla. Teprv poznala, že zabloudila!

Můžete si myslit, jak jí bylo! – Vám by ale přece tak zle nebylo, máte sluch a mluv, čeho děvčátko nemělo. Běhala ve zmatku kříž a kříž, a tím více se pletla. Nakonec i žízeň i hlad ji trápil, nohy ji také bolely, ale to vše nebylo tak hrozné jako strach, který mělo děvče před nocí, zlou zvěří, a ouzkost, která ji tížila, že se otec a matka na ni hněvat budou. Ustrašená, uplakaná octla se najednou u studánky; dychtivě klekla si k ní a napila se; když se pak okolo sebe ohlédla, viděla dvě ušlapané cestičky. Ale nevěděla, kterou se dát, už ji bloudění přestrašilo a naučilo, že nevede každá cestička k domovu. Tu si vzpomněla, že její matka, když v strachu a úzkosti je, vždy do své komůrky jde a se modlí; i klekla tedy na zem holčinka a modlila se, aby ji Pánbůh vyvedl z lesa.

I slyší najednou divný zvuk, hučelo a znělo jí to v uších víc a víc, jasněji a jasněji, děvče nevědělo, co se to s ní děje, jaké to jsou zvuky; začala se strachy třást a plakat, chtěla utíkat – a tu, hle, běží k ní z lesa po cestičce bílá ovce, za ní druhá, třetí, čtvrtá, pátá a šestá a více jich, vždy více, až je u studánky celé stádo. Každá ovce měla na krku zvonec, ty zvonce zvoní a děvčátko je slyší! To jsou ovce otcovy a tu běží ovčákův bílý pes a tu přichází Barta ovčák, a děvčátko vykřikne: ‚Barto!‘ a běží k němu. Zaradoval se Barta, když slyšel, že slečna mluví a slyší, vzal ji do náručí a pospíchal k dvorci, od něhož nebyli daleko vzdáleni. Byla tam paní Turynská, všecka sklíčená; nevěděli, kam se jim dcerka náhle z hradu byla poděla a co se s ní stalo. Rozeslali po lese kdekoho, otec také hledal a paní čekala v bílém dvoře. Můžete si myslit, jakou radost ta maminka měla, když jí Barta dceru přinesl a ke všemu tomu ještě uzdravenou. Když se i otec vrátil a dcera všecko pověděla, umínili si rodiče, že u té studánky na poděkování Bohu vystaví kostelíček. A to také udělali. Ten kostelíček, co tamto vidíte, je ten samý a ta studánka u něho ta samá studánka, u níž děvče pilo a se modlilo a zde v těch lesích bloudilo. Ale děvčátko už dávno dávničko umřelo, a pan Turynský umřel i paní Turynská a Barta umřel a zámek na Turyni je zbořen.“

„A kam přišly ovce a pes?“ ptal se Vilím.

„Inu, pes pošel, staré ovce zkapaly, mladé vyrostly a měly zase beránky. A tak to na tom světě chodí, milé děti, jeden zajde, druhý přijde.“

Pro chytré hlavičky

Jaká událost je zobrazena na obraze na hlavním oltáři v kostele, kde bude mše svatá při letošní farní pouti?

Rozlušti šifru nebo vyraz na pouť.

DRBNBÁBVMKBŠBTJBĚLBVPBA KBPBAZBNGBNCIBY
QBMSWBALBRXBISBE BU CHBAYBLZBŽTBBGBĚPBTFBY

Na další stránce máš omalovánku té události, kterou vyprávěla babička svým vnoučatům. Příběh si přečti nebo si ho nech přečíst od rodičů a vybarvi omalovánku.

O SVATÉM VÁCLAVOVI

SVATÝ VÁCLAV BYL SPRAVEDLIVÝ KNÍŽE A BRZY PO SVÉ MUČEDNICKÉ SMRTI BYL UCTÍVÁN JAKO SVATÝ OCHRÁNCE ČESKÉ ZEMĚ.

TAKTO HO ZOBRAZIL SOCHAŘ PETR PARLÉŘ VE 14. STOLETÍ. TUHLE KRÁSNOU SOCHU SI MŮŽEŠ PROHLÉDNOUT VE SVATOVÁCLAVSKÉ KAPLI V KATEDRÁLE SV. VÍTA NA PRAŽSKÉM HRADĚ.

V legendě o sv. Václavovi se vypráví, že i když byl vládce, často sám pracoval na poli: sel i sklízel obilí, mlel ho na mouku. Sám pak také připravoval těsto a pekl hostie ke svatému přijímání při mši.

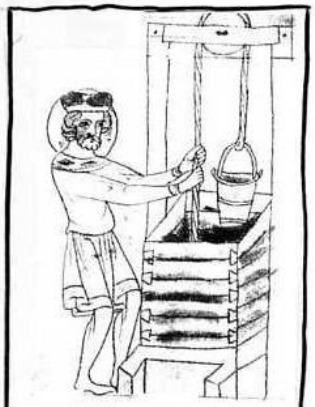

I KDYŽ BYL KNÍŽE, PRACOVAL JAKO OSTATNÍ.
NEJDŘÍVE ZE STUDNĚ NANOSIL . . . .

POTOM PROSÍVAL . . . . . A PŘIPRAVIL . . . . .

A NAKONEC HOSTIE UPEKL V . . . .

OBRÁZKY NEZAPOMEŇ VYBARVIT! JSOU Z VELISLAVOVY BIBLE A BYLY NAKRESLENY KOLEM R. 1350!

A.B.

Rozpis bohoslužeb

Neděle 6. 9. 23. neděle v mezidobí	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za živé a zemřelé členy rodiny Balášovy a Patočkovy 10:30 M: za Otakara Kuklu, Stanislava Vondru a Ladislava Pavliše a živé a zemřelé tohoto rodu
Pondělí 7. 9.	
Úterý 8. 9. Svátek Narození Panny Marie	7:00 K: prosba za uzdravení
Středa 9. 9.	18:00 M:
Čtvrtek 10. 9.	7:00 K:
Pátek 11. 9.	15:30 Pe: 18:00 M: za posilu v nemoci
Sobota 12. 9.	18:00 M:
Neděle 13. 9. 24. neděle v mezidobí	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za zemřelou Ludmilu Kuchtovou 10:30 M: za rodiny Vraspírovy, Vetešníkovy, Kostkovy a duše v očistci
Pondělí 14. 9. Svátek Povýšení svatého Kříže	7:00 K:
Úterý 15. 9.	7:00 K:
Středa 16. 9. Památka sv. Ludmily	18:00 M: za Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro děti a jejich rodiny
Čtvrtek 17. 9.	7:00 K:
Pátek 18. 9.	18:00 M:
Sobota 19. 9.	18:00 M: za rodiče Lopourovy, dceru a vnučku

Neděle 20. 9. 25. neděle v mezidobí	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: 10:30 M: za rodiče
Pondělí 21. 9. Svátek sv. Matouše	7:00 K:
Úterý 22. 9.	7:00 K:
Středa 23. 9. Památka sv. Pia z Pietrelciny	18:00 M: za Petra a živé a zemřelé z rodiny Slámovy a Kozlovy
Čtvrtek 24. 9.	7:00 K:
Pátek 25. 9.	18:00 M: za zemřelého Františka Klimeše
Sobota 26. 9.	18:00 Ja: za Petra, živé a zemřelé členy rodiny Jílkovy a Kozlovy a duše v očistci
Neděle 27. 9. 26. neděle v mezidobí	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: na poděkování za 80 let života 10:30 Ja: za Jaroslava Jandla, jeho rodiče a bratra
Pondělí 28. 9. SLAVNOST SV. VÁCLAVA	18:00 Ja:
Úterý 29. 9. Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů	7:00 K: za Václava Mlynáře a rodinu
Středa 30. 9. Památka sv. Jeronýma	18:00 M: za zemřelé rodiče, bratra Jana a duše v očistci
Čtvrtek 1. 10. Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše	7:00 K:
Pátek 2. 10. Památka svatých andělů strážných	18:00 Ja:
Sobota 3. 10.	18:00 Ja:
Neděle 4. 10. 27. neděle v mezidobí POUŤ KE SV. MICHAELU	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: 10:30 M: